

[Korsgaard.]

om, at han vilde gaa Kommissionen for nær, hvis han ikke gav den Æren for det, synes jeg er en ganske urimelig Tale. Kommissionen har været til Hjælp for Ministeren, den blev nedsat af Ministeren, og Ministeren kunde gøre ved dens Arbejde, hvad han vilde. Naar han vælger at følge Kommissionen, er det dermed *hans* Forslag, og saa er der ingen, der har Bud efter den højtærede Ministers private Mening om, hvad han *vilde have gjort* under andre Forhold; han har gennem det Lovforslag, der er fremsat, sagt, hvad der er Ministeriets Mening, og det vil alle Dage være saare uheldigt, at en Minister fremsætter et Lovforslag, men underhaanden lader forstaa, at det egentlig ikke er Udtryk for, hvad han selv mener.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: I Anledning af den Bemærkning, den højtærede Minister lod falde, og i hvilken han nævnte mit Navn og ogsaa talte om Landboforeningerne, vil jeg gerne gøre den korte Bemærkning, at Landboforeningerne aldrig har givet og aldrig af nogen har været opfordret til at give Bidrag til f. Eks. Venstre eller noget andet Parti (*Korsgaard:* De Konservative!). Nej, heller ikke til de Konservative. Det, som Finansministeren vil, er at opretholde det Forhold, at Tjenestemandorganisationernes Flertal kan tvinge Medlemmerne til at bidrage med Penge til den socialistiske Politikks Fremme uden Hensyn til, at nogle af Medlemmerne har en anden politisk Anskuelse. Det er efter mit Skøn Udslag af en socialistisk Tvangspolitik, og en saadan giver Landboforeningerne sig ikke af med.

Undervisningsministeren (Borgbjerg): Lærerlønningsslovforslaget er jo som en lille Hækjolle, der følger i Kølvanet af den store Lønningssøjler og har ogsaa i disse Dages Slag — hvis man kan tale om Slag — været lykkelig fri for videre Beskydning. Jeg kan derfor fatte mig kort.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, lagde Mærke til den lille Forskel, der er mellem de to Lovforslag, idet Lærerlønningssloven skal træde i Kraft den 1. April, men den store Lønningsslov den 1. Maj, og det ærede Medlem søgte Grunden dertil i en Temperamentsforskel mellem Finansministeren og mig.

Jeg tror ikke, det er den rigtige Grund. Den rigtige Grund er den, at Lærerlønningsslovforslaget er saa let overskueligt og let at gennemføre, at vi i vort Ministerium har ment, Loven meget vel kunde træde i Kraft den 1. April, hvorimod man i Finansministeriet har ment, at det store og meget komplicerede Lovværk med de omtrent 1 000 Paragraffer maatte kræve større Forberedelse. Men vil man hæfte sig ved denne Forskel og søge den fjernet, skal jeg gerne medvirke dertil. Jeg under imidlertid den danske Lærerstand de smaa Forbedringer, der her er Tale om, saa hurtigt som muligt.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen talte lidt om de smaa Forbedringer, der sker ved Oprettelse af Avancementsstillinger, men hans Udtalelser var i Tilslutning til Lovforslaget, og jeg behøver derfor ikke at gaa nærmere ind paa dem.

Den eneste Kritik, der er fremkommet, kom fra Retsstatspartiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Hansen. Det ærede Medlem fandt det urimeligt at forhøje en Ene- eller Førstelærers Løn paa Landet med 140 Kr. om Aaret. Jeg erindrer ikke, at noget Medlem af det ærede Retsstatsparti i 1927, da den daværende Kirkeministers Forslag om forhøjede Præstelønninger var til Behandling her, stod op og talte imod dette Forslag, og det var dog ganske anderledes Lønninger, der her var Tale om. Efter det foreliggende Lovforslag faar en Ene- eller Førstelærer paa Landet en Begyndelsesløn af 2 700 Kr., stigende hvert tredje Aar med 330 Kr. til 4 680 Kr. Præsternes Lønninger er for 1ste Klasses Embedernes Vedkommende 6 300 Kr., stigende med 600 Kr. hvert tredje Aar til 7 500 Kr., for 2den Klasses Embederne 4 440 Kr., stigende hvert tredje Aar med 480 Kr. til 6 360 Kr., og for 3die Klasses Embederne er Lønnen 3 840 Kr., stigende hvert tredje Aar med 480 Kr. til 6 240 Kr. Det er altsaa langt, langt højere Lønninger, end der her er Tale om, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at jeg ikke hørte nogen mundtlig Protest i hvert Fald fra denne Talerstol mod Præstelønningssloven i sin Tid. Det ærede Parti havde jo en Præst i sin Midte, des rimeligere havde det da været, om han havde hævet sin Røst kraftigt derimod, hvis hans Parti var Modstander af den. Nu vil jeg mene, at det, saa længe vi har Statskirke-Præster, slet ikke var urimeligt, at Lærere og Præster var lønnet omtrent ens, ja, jeg vilde i og for sig finde det meget rimeligt, thi jeg tillægger Folkeskolen og dens Lærerstand saa overordentlig stor Betyd-